

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὀγδοός

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐντὶ ἀλλοδαπῆ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰαννουαρίου ἐνῆντατος ἔτους καὶ εἰς ἑτήσια:—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

7 Ὀκτωβρίου 1879

Σφραγὶς τοῦ
Δικαστηρίου τῶν Εἰρηνοδικῶν τῆς Βοστίτης,
ἐν ἔτει 1829.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδώ, βραβευθεῖσα παρὰ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας].

Συνίξις: ἰδί σελ. 609.

Δ΄

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μαυρικίου, ἡ Μαγδαληνὴ ὑπῆρξεν ἡ μόνη χαρὰ τοῦ Βαλτραδέου φαιδρύνουσα διὰ τῆς ὁσημέρας αὐξανούσης χάριτος αὐτῆς τὴν οἰκίαν, ἣν δὲν ἐνεψύχου πλέον ἢ παρούσια τοῦ νεανίου, ὡς νέα δὲ Ἀντιγόνη περιποιουμένη καὶ θωπεύουσα τὸν γέροντα θεῖον τῆς καὶ ἐπιλήσιμων ἐαυτῆς, μετατρέπουσα εἰς εὐθυμίαν τὴν φυσικὴν αὐτῆς σοβαρότητα καὶ μεγαλλοχολίαν, ὅπως τὸν διασκεδάσῃ. Ἐσυνόδευσεν αὐτὸν εἰς ὅλας τοὺς τὰς ἐκδρομὰς, ἐκάθητο πλησίον του ὅταν εἰργάζετο ἐν τῷ ἐργοστασίῳ του, ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως τὰς ἐφημερίδας, οὐδέποτε δ' ἀπέκλειεν ἀκούουσα τὰς περὶ μεταναστῶν διηγήσεις οὐδὲ θαυμάζουσα τὰ ἔργα τῆς γλυπτικῆς, δι' ὧν ὁ ἀκάματος καλλιτέχνης ἐπλήρου πᾶσαν γωνίαν τοῦ μεγάρου του. Συγχρόνως δὲ ἦτο ἡ ἀγαπητὴ καὶ ἀληθῶς ἀξιαγάπητος θυγάτηρ τῆς μαρκησίας, ἥτις ἐδίδασκεν αὐτὴν τὴν ζωγραφικὴν καὶ ἐτέρπετο ἀναπτύσσουσα ἐν αὐτῇ τὰ λαμπρὰ τῆς φύσεως δῶρα. Οὕτω, μεταξύ τῶν δύο γερόντων, ἡ κόρη ἀπέκτα αὐξανόμενη νέα πλεονεκτήματα καὶ νέας ἀρετάς, τρία δὲ ἔτη μετὰ τὴν ἀφίξιν αὐτῆς, ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε γίνεαι πλάσμα ὠραῖον καὶ ἀγαθὸν εἰ καὶ δὲν εἶχε τὴν ἐντελῆ ἐκείνην καλλονήν,

ἣν κέκτηνται συνήθως αἱ ἠρωίδες αἱ ἐξεργόμεναι τῆς κεφαλῆς τῶν ποιητῶν καὶ τῶν μυθιστοριογράφων. Οὔτε μικρὰ οὔσα οὔτε ὑψηλὴ τὸ ἀνάστημα, δὲν εἶχε σῶμα εὐλύγιστον ὡς ὁ κάλαμος, κριτῆς δὲ τις ἴσως, ἐνθερμος θιασώτης τῆς πλαστικῆς τέχνης, ἤθελεν εὔρει οὐχὶ ἀνεπίληπτον ὅλας τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τῆς. Ἡ κόμη τῆς δὲν ἦτο οὔτε μελανὴ ὡς ὁ ἔβενος οὔτε χρυσοῦ ὡς οἱ στάχυς καὶ τὸ μὲν δέρμα τῆς εἶχεν ἀληθῶς τὴν λευκότητα τῆς καμελίας, ἣν οὔτε ὁ ἥλιος οὔτε ὁ ἀήρ δύναται ν' ἀμαυρώσῃ, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν ἦσαν εἰς ἄκρον γλαυκοὶ οὐδὲ ζωηροί. Οἱ ὀδόντες ἦσαν κανονικοὶ καὶ λευκοὶ ὡς μαργαρίται, ἀλλὰ τὸ στόμα κατὰ τι μείζον καὶ τὰ χεῖλη παχέα· τέλος, αἱ βλεφαρίδες δὲν ἐπιπτον ὡς κροσσοὶ ἐπὶ τῆς παρειᾶς, ἡ δὲ γραμμὴ τῆς ῥινὸς μακρόθεν μόνον ἀνεμίμνησκε τὴν εὐθύτομον ῥίνα τῶν εὐγενῶν φυλῶν. Ὅπωςδὴποτε ἡ μορφή τῆς καὶ τὸ σῶμα οὔτως ἔχοντα, ἀπετέλουσαν γλυκὺ σύνολον, ἐν ᾧ αἱ μικραὶ αὐταὶ ἀτέλειαι ἐναρμονίως συνδυάζόμεναι, ἐφαίνοντο τρόπον τινὰ αὐξάνουσαι τὰ θέλητρα καὶ τὴν χάριν τῆς κόρης. Τὸ κατ' ἐμέ, ἀγαπῶ τὰς τοιαύτας καλλονὰς τὰς συμπαιθητικὰς μάλλον ἢ τελείας αἱ ὅποιαί θέλγους τὴν καρδίαν πρὶν ἢ θέλξωσι τοὺς ὀφθαλμούς, αἵτινες οὐδὲν ἔχουσαι ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ καταπληκτικόν, ἀποκαλύπτουσι ἀδιακόπως εἰς τοὺς ἀντιλαμβανόμενους αὐτῶν, ἀπροσδόκητόν τινα χάριν καὶ νέον γόητρον. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐφρόντιζε περὶ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ ἐπετῆρει τὴν τάξιν, ἀπεδείκνυε δὲ ἐν ταῖς ἀσχολίαις ταύταις πρώτον φρόνησιν καὶ σύνεσιν οὐ τὴν τυχοῦσαν, ἀλλὰ τὰ προτερήματα ταῦτα δὲν ἀπέκλειον τὴν εὐγενεῖαν τῶν τρόπων οὐδὲ τὸ ποιητικόν τῶν αἰσθημάτων καὶ τινὰ ῥομαντικότητα δι' ἣς εἶχε προικίσει αὐτὴν ἡ μήτηρ τῆς, ἡ Γερμανία καὶ ὁ Θεός. Ἐνὶ λόγῳ, ἦτο κόρη χαριεστάτη ἐν τῇ ἀμῆ τῆς νεότητος καὶ τῆς υγιείας, φύσις πλουσία καὶ καλῶς ἀνεπτυγμένη, διασπείρουσα δὲ περὶ αὐτὴν ἀνευ θορύβου τὴν κίνησιν, τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν ζωὴν. Εὐκόλως δύναται τις νὰ φαντασθῇ τὴν θέσιν τῆς Μαγδαληνῆς μεταξύ τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ ἱππότου· ἦτο τὸ μεῖδιμα τοῦ γήρατός των, ἀκτίς φωτίζουσα τὰς τελευταίας αὐτῶν ἡμέρας.

Αἱ τρεῖς αὐταὶ ὑπάρξεις ἔρρεον ἡσύχως καὶ

βραδέως οὐδὲν δὲ προοιώνιζεν ὅτι τὰ διαυγῆ αὐτῶν ὕδατα ἠδύνατο νὰ θολωθῶσι καὶ ὅμως ἦτο πεπρωμένον νὰ συμβῆ τὸ τοιοῦτον.

Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Μαυρικίου ἦσαν κατ' ἀρχὰς πλήρεις ποιητικῆς χάριτος, δροσεραὶ καὶ εὐώδεις ὡς ἄνθη ἐκκοπέντα ἐν τῇ δρόσῳ τῆς πρωίας. Οὕτω γράφει τις συνήθως ἐν τῇ εὐδαίμονι ἐκείνῃ ἡλικίᾳ τῇ τόσον ταχέως φεῦ! ἀφιπταμένη. Ἐτυχέ ποτε κατὰ τὴν ὠχρὰν ἐκείνην ὥραν, καθ' ἣν ἡ ζωὴ σου κλίνει ἤδη πρὸς τὴν δύσιν, νὰ εὔρης ἐντὸς παλαιοῦ συρταρίου ἐπιστολάς τινας τῆς νεότητός σου; Ἀναγινώσκων δὲ αὐτάς εἶδες διερρομένους μεταξὺ τῶν δακρύων σου τοὺς νεανικίας σου χρόνους; Ἐτυχέ δέ, ἐξετάζων μετὰ πικρίας τὴν παρούσαν τῆς καρδίας σου κατάστασιν, νὰ ἐρωτήσης ἐὰν ἄρά γε ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς τῆς σήμερον σχεδὸν ἐξηντλημένης, ἐξῆλθον οἱ θησαυροὶ ἐκείνοι τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῆς πίστεως, τῆς χάριτος, τῆς ἀρετῆς, τοῦ ἔρωτος; Τοιαύτας ἐπιστολάς ἔγραψεν ὁ εἰκοσαετής Μαυρίκιος.

Αἱ ἡμέραι τοῦ ταχυδρομείου ἦσαν λοιπὸν ἡμέραι χαρᾶς ἐν Βαλτραβέρ. Ὡς ἔβλεπεν ἐρχόμενον μακρόθεν τὸν ἀγροτικὸν διανομέα, ἡ Μαγδαληνὴ ἔτρεχεν εἰς συνάντησιν αὐτοῦ καὶ ἐπανήρχετο θριαμβεύουσα εἰς τὴν ἑπαυλιν. Συνήθως ἀνεγίνωσκεν αὐτῇ μεγαλοφώνως τὰς ἐπιστολάς τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, ὅσάκις δὲ ἀπῆντα τὸ ὄνομά τῆς, ὅπερ δὲν συνέβαινε πάντοτε, ἡ καρδία τῆς ἐταράσσετο καὶ ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἐκάλυπτε τὴν λευκὴν αὐτῆς μορφήν. Ὅταν πάλιν δὲν ἐγίνετο λόγος περὶ τῆς μικρᾶς ἐξαδέλφης, δὲν ἐφαίνετο ἐκπλασσομένη οὐδὲ λυπομένη, ἀλλ' ἦτο πλέον τοῦ συνήθους σκεπτικὴ καὶ σιωπηλὴ τὸ ἐπιλοίπον τῆς ἡμέρας.

Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται τοῦ Μαυρικίου, συνετάρασσον τὸν ἀγαθὸν ἱππότην, ὅστις μεταξὺ τῶν περιπαθῶν τῆς νεότητος ὁρῶν, διέβλεπε τὴν ἀνάπτυξιν φρονήματος γενναίου καὶ εὐφύτας οὐ τῆς τυχοῦσης. Ἀφ' ἑτέρου γέροντες τινας φίλοι, οὓς εἶχεν ἐν Παρισίῳ, ἔγραψαν συγκαίροντες αὐτῷ καὶ ὑπερπαινοῦντες τὸν υἱόν. Τὰ πάντα λοιπὸν ἔβαινον κατ' εὐχὴν, ἐγίνετο δὲ ἤδη λόγος περὶ τῆς εὐφροσύνης τῆς ἐπανόδου ἡμέρας.

Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἔτους, αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Μαυρικίου ἐγίνοντο ὀσμημέραι σπανιώτεραι καὶ συντομώτεραι, πρὸς δέ, καὶ ἦττον φιλόφρονες καὶ τρυφεραί. Ἀόριστοι καὶ βεβιασμένοι τὴν ἔκφρασιν, προσέδιδον προδήλως μεγίστην ταραχὴν τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς ψυχῆς. Οἱ ἡμέτεροι φίλοι κατ' ἀρχὰς μὲν ἐλυπήθησαν σιωπηλῶς ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' ἐπὶ τέλος ἠσθάνθησαν ἀνησυχίαν σπουδαίαν καὶ παρεπονθήσαν. Εἰς τὰς ἐπεικεις δ' αὐτῶν ἐπιπλήξεις, ὁ Μαυρίκιος ἀπῆντησε δι' ὑπεκφυγῶν. Ὁ χρόνος ὁ βροσθεὶς διὰ τὴν ἐν Παρισίῳ διαμονὴν του, εἶχε παρέλθει πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὁ Μαυρίκιος οὐδόλως ἐφαίνετο διατε-

θειμένος ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Γερμανίαν ἢ εἰς Ἰταλίαν, ὡς εἶχεν ἀποφασισθῆ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οὐδεμίαν ἐδῶκεν ἀπάντησιν εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ ἱππότη, ἔπειτα δὲ στενοχωρηθεὶς ἀπεκρίθη διὰ γλώσσης ἀθάδους ὑποδεικνύων ὅτι ἀνυπομόνως ἔφερε τὸν πατρικὸν ζυγόν. Οἱ γέροντες φίλοι γράφοντες τῶρα ἐξέφραζον τὴν θλίψιν αὐτῶν μὴ βλέποντες τὸν Μαυρίκιον ὡς ἄλλοτε. Τέλος μῦδροι τινὲς ἐκρηγνύμενοι ἐκ διαλειμμάτων ἐν εἶδει συναλλαγματικῶν ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς οἴκου, κατέπληξαν αὐτόν.

Ταῦτα πάντα δὲν εἶχον συμβῆ ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος ἢ καὶ ἐνὸς μηνός, ἀλλ' ὅμως πρὶν ἢ παρέλθωσιν ἐντελῶς τὰ τρία ἔτη, τὰ πράγματα εἶχον περιέλθει εἰς ὃ λέγομεν σημεῖον. Ἐὰν δὲ χάρις εἰς τὰ προσχήματα τὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον πιθανά, δι' ὧν ὁ Μαυρίκιος προσεπάθει νὰ καλύψῃ τὰς παρεκτροπὰς του, ὁ κύριος Βαλτραβέρ ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ εἰσέτι περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ υἱοῦ του, οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ὧν βοίθουσι αἱ ἐπαρχίαι, δὲν ἤθελον λείψει νὰ ἐξαγάγωσιν αὐτὸν τῆς πλάνης. Ὡν εὐγενῆς καὶ γενναῖος, εὐπροσήγορος εἰς πάντας, φιλόφρων, εὐλικρινὴς καὶ τίμιος, ὁ ἱππότης εἶχε φυσικῶς πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν τῇ χώρᾳ, οὐχὶ μεταξὺ τῶν χωρικῶν, οἵτινες τὸν ἐλάτρευον, ἀλλ' ἐν τῇ πλησίον πόλει λ. χ. ἐνθα δικηγορίσκει τινὲς καὶ ἄλλοι κορυφαῖοι τῶν φιλελευθέρων δῆθεν ἰδεῶν, λύμη τῶν ἐπαρχιῶν, ἠγανάκτουν βλέποντες ὅτι ἠδυνήθη νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὰ κτήματά του καὶ νὰ γείνη ἀγαπητὸς τοῖς πᾶσι. Ἄπασα ἡ πόλις ἐγίνωσκε πρὸ πολλοῦ τὰ κατὰ τὸν ἐν Παρισίῳ βίον τοῦ νέου Βαλτραβέρ, καθότι αἱ ἐπαρχίαι, ὡς καλαὶ μητέρες, δὲν ἐγκαταλείπουσι τοὺς ἀπόντας αὐτῶν υἱούς, ἀκολουθοῦσιν αὐτοὺς διὰ βλέμματος φθονεροῦ καὶ πολυπράγμωνος καὶ ἐπιπίπτουσι μὲν κατὰ τῶν ἀποπλανωμένων, ἐκδικοῦνται δὲ τοὺς ὑψομένους. Ἐν γένει, ἐὰν θέλῃς ν' ἀπελπίσης τοὺς ἀνθρώπους μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη, ἐλθέ ἔχων ὑψηλὴν τὴν κεφαλὴν, ἀφοῦ ἀποκτήσης διὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ δόξαν, τιμὰς, πλοῦτον, ἐὰν ἀπεναντίας ἐπιθυμῆς νὰ χαροποιήσης αὐτοὺς ἀποπλανήθητι. Ὡστε οἱ ἐνάρετοι συμπολιταὶ σου νὰ δυνήθωσι νὰ κλαύσωσιν ἐπὶ τῇ καταστροφῇ σου. Ὅταν βλέπῃς τοὺς συμπολίτας σου κλαίοντας, ἔσο βέβαιος ὅτι ἐνδομύχως γελοῖσιν.

Ἐπὶ τὴν ἔποψιν ταύτην, ὁ Μαυρίκιος εἶχε γείνει ἐντὸς μικροῦ ἀντικείμενον δημοσίου σκανδάλου καὶ ἐνδομύχου εὐφροσύνης. Τὸ μῖσος κρυπτόμενον ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς εὐσπλαγχνίας, ἀπέτεινε πρὸς τὸν ἱππότην μηνύματα φιλόφροντα καὶ ὑποκριτικὰ συλλυπητήρια, συμπληροῦν τὸ ἔργον του δι' ἀνωνύμων ἐπιστολῶν.

Ἡ μαρχησία κατέπεινε τὰ δάκρυά τῆς, ὁ δὲ ἱππότης κατετήκετο ὀφθαλμοφανῶς. Ἡ χαρὰ πρὸ πολλοῦ ἐξέλειπεν ἐκ τοῦ οἴκου τῶν δύο γε-

ρόντων. Ἡ Μαγδαληνὴ Ἰστοῦτο μεταξύ αὐτῶν ὡς παρήγορος ἄγγελος ὑπερασπίζουσα τὸν Μαυρικίον καὶ ὁμιλοῦσα περὶ τῆς προσεχοῦς ἐπανόδου τοῦ ἀσώτου υἱοῦ, ἣν οὐδ' αὐτὴ ἐπίστευε πλέον, συχάκις δ' ἐρύπτετο ἵνα κλαύσῃ. «Ὅτι δ' ὁ ἱππότης εἶχε καιρίως πληρωθῆ, ἦτο φανερόν, καθότι κατ' ἀρχάς μὲν παρημέλησεν, ἐπὶ τέλους δὲ καὶ ἐντελῶς ἐγκατέλιπε τὴν γλυπτικὴν. Οὐδὲν εὐηρέσκει πλέον αὐτῷ, μόνη δὲ ἡ Μαγδαληνὴ κατώρθου νὰ φέρῃ ὡχρὸν ἐπὶ τῶν χειλέων του μειδιάμα. Ἐλεγεν αὐτῇ ἐνίοτε : «Τέκνον, πρέπει νὰ φροντίσω πρὶν ἀποθάνω νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σου, καθότι ὡς βλέπω ὁ Μαυρίκιος οὐδόλως θέλει μεριμνήσει περὶ σοῦ μετὰ τὸν θάνατόν μου.—Ἔσο ἡσυχος πάτερ, ἀπάντητα ἡ Μαγδαληνὴ, μὴ φρόντιζε. Ἐγὼ τὴν ἀγάπην σου μόνον θέλω, ἀφοῦ ἀποθάνῃς οὐδενὸς θὰ ἔχω πλέον ἀνάγκην. Εἶμαι ἤδη εἰς θέσιν νὰ φροντίσω περὶ ἐμαυτῆς. Χάριτι θεῖα, ἔχω θάρρος, ὅπως δὲ εἰργασθῆτε σὺ καὶ ἡ μαρκησία ἐν Γερμανίᾳ, θὰ ἐργασθῶ καὶ ἐγὼ ἐν Γαλλίᾳ». Ὁ γέρον ἐμειδία σείων ἡσύχως τὴν κεφαλὴν. Ἡμέραν δὲ τινα ἡ νεάνις ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ κρυφὰ πρὸς τὸν ἐξαδέλφόν της, ἀλλ' εἰς τὴν ἐρασιμίαν αὐτῆς ἐπιστολὴν, ὁ Μαυρίκιος δὲν ἀπάντησεν. Ὁ ἱππότης δὲν ἔγραφε πλέον, μάλιστα δ' ἐπέτρεπε νὰ γίνεται ἐνώπιόν του λόγος περὶ τοῦ υἱοῦ του. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὅμως ὁσημέραι κατεβάλλετο καὶ ἠσθάνετο προσεγγίζον τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἀπεφάσισε νὰ ἐκπέμψῃ πρὸς τὸν νεανίαν τελευταίαν φωνὴν ἀγάπης καὶ ἀπελπισίας.

Ἡ ἀπάντησις ἐβράδυνεν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, καθότι ὁ Μαυρίκιος μακρὰν ὄν τῶν Παρισίων καὶ περιοδεύων ἀγνωστον ποῦ καὶ μετὰ τίνος, κατὰ τὴν ἐπανόδον του μόνον ἔλαβε τὰς τελευταίας τοῦ πατρὸς του παραινέσεις. Χάριτι θεῖα, τοῦ νεανίου τὸ φρόνημα ἐβεβητικώτερον, ὡς ἐμαρτύρει ἡ ἐπιστολὴ του. Ἐν αὐτῇ, ἐβλεπέ τις τὴν ἀπελπισίαν ψυχῆς πεπτωκυίας, ἣτις προσπαθεῖ ν' ἀνορθωθῆ. Ἠσπάζετο τὰ γόνατα τοῦ γέροντος πατρὸς του, ἔβρεχε διὰ τῶν δακρῶν του τὰς χεῖρας τῆς μαρκησίας καὶ ἐνεθυμεῖτο ἐν τῇ μετανοίᾳ του καὶ αὐτὴν τὴν Μαγδαληνὴν. Ὀλίγας μόνον ἐβδομάδας ἐξήτει ὅπως διαρρήξῃ τοὺς δεσμεύοντας αὐτὸν ἀνοσίους δεσμούς, ἐντὸς δὲ τιγῶν ἐβδομάδων ἀνεχώρει, ἀπεχειρέτιζε διὰ παντὸς τὸν ἀποπλανήσαντα αὐτὸν κόσμον, θάλασσοπόνικτος δ' εἰσῆρχετο ἐσαεὶ εἰς τὸν λιμένα. Ὡς ἴδω πάλιν τὸν πατρικόν μου οἶκον, θὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν γλυκεῖαν κοιτίδα τῶν παιδικῶν μου χρόνων! θὰ ἀσπασθῶ τοὺς φίλους τῆς νεότητός μου! καὶ σὲ ἀγαπητῇ μου ἐξαδέλφῃ, ἣτις βεβαίως ἐγίνες ἤδη μεγάλη καὶ ὡραία! Ἡ φαντασία του ἀναπτρωθεῖσα ὑπὸ τῶν ζωρῶν τούτων εἰκόνων, ἐγεινεν ἐπὶ στιγμὴν εὐχαρίας καὶ δροσερὰ ὡς ἐν τῇ πρώτῃ νεότητι. Δυστυχῶς, ὅτε ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐφθασεν εἰς τὴν ἑπαυλιν,

ὁ ἱππότης πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν δὲν ὑπῆρχε πλέον. Εἶχεν ἐκπνεύσει τὴν προτεραιὰν καθήμενος πλησίον τοῦ παραθύρου του, μεταξύ τῆς μαρκησίας καὶ τῆς Μαγδαληνῆς.

Τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας, ἀφοῦ τὸ χῶμα ἐκάλυψε τὰ λείψανα τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, ὃν ἡ τύχη εἶχε γεννήσει εὐγενῆ, ἡ δ' ἐργασία καὶ ἡ πένια ἀνέδειξαν ἄνδρα, ἡ μαρκησία ἔλαβε παρ' αὐτῆ τὴν ἐκ δευτέρου ἀπορφανισθεῖσαν Μαγδαληνὴν.

— Τέκνον μου, εἶπεν αὐτῇ, ἡ ἀποστολή σου δὲν ἐξεπληρώθη ἐντελῶς, ἔχεις ἀκόμη νὰ κλείσῃς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Κόρη μου, προσέθηκεν, ἀφοῦ ἐν σοὶ εὖρον τὴν ἀποθανοῦσαν θυγατέρα μου, εἶναι δίκαιον νὰ γείνω μήτηρ σου.

Ἐκτοτε ἡ Μαγδαληνὴ ἐζήτησεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς μαρκησίας. Μίαν ἐβδομάδα πρὶν ἢ ἀποθάνῃ ὁ ἱππότης εἶχεν ἐγγχειρίσει αὐτῇ ἀπόσπασμα ἐλογράφου διαθήκης, δι' οὗ ἐκληροδοτεῖ εἰς τὴν ἀνεψιὰν του ἀγροκῆπιον ἀξίας ὀγδοκόντα μέχρι ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων, ἐν τῇ διαθήκῃ δὲ ταύτῃ διέλαμπεν ἡ ἄκρα τοῦ κληροδοτοῦντος ἀβροφροσύνη. Ὅτε δὲ ἡ μαρκησία, ὅπως καθησυχάσῃ τὴν Μαγδαληνὴν περὶ τοῦ μέλλοντός της τῇ ἔδωκε τὸ τεκμήριον τοῦτο τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ της, ἡ νεάνις ἐξ εὐγνωμοσύνης κινουμένη ἐφίλησε τὴν διαθήκην καὶ τὴν ἔθεσεν ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἔπειτα δὲ σχίσασα αὐτήν, ἐκρυψεν εὐλαβῶς τὰ τεμάχια ἐν τῷ κόλπῳ της.

— Τί ἔκαμες κόρη μου! ἀνεκραξεν ἡ μαρκησία ἐκστατικῇ κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ πράγματι καταγοητευθεῖσα.

— Σὺ ἐρωτᾷς εὐγενῆς καρδιά; ἀπάντησε μειδιῶσα ἡ Μαγδαληνὴ. Οὐδὲν γνωρίζω τῶν κατὰ τὸν βίον τοῦ Μαυρικίου, ἀλλ' ἐννοῶ ὅτι ἔχει ἀνάγκην πολλῶν χρημάτων κακῶς δ' ἤθελον ἀναγνωρίσει τὰς εὐεργεσίας τοῦ πατρὸς, στεροῦσα τὸν υἱὸν μέρους τῆς περιουσίας του. Ἔστὲ βεβαία ὅτι καλῶς ἔπραξα καὶ ὅτι καὶ σεῖς ἠθέλετε πράξει οὕτω.

Ἄλλὰ τέκνον μου δὲν ἔχεις τίποτε, δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ ἐπαναπαύεσαι ἐπὶ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ Μαυρικίου. Ἀφοῦ ἀποθάνω—καὶ πολὺν καιρὸν δὲν ἔχω νὰ ζήσω—τί θὰ γείνης;

— Ὅ, τι γίνεται τις ὅταν ἔχει θάρρος καὶ θέλησιν. Μήπως δὲν εἶμαι χάρις εἰς τὰ μαθήματά σας, ὅσον πλουσία ἦσθε καὶ σεῖς ὅταν ἤθετε εἰς Νυρεμβέργην; Ἐλπίζω ὅτι ὁ θεός, ὅστις σᾶς ἐβοήθησε τότε ὅν θὰ μ' ἐγκαταλείψῃ, θὰ κατορθώσω νὰ ζήσω ὡς ἐζήσατε καὶ σεῖς.

— Εἶσαι γενναία, ἀγαθὴ καὶ ὡραία, εἶπεν ἡ μαρκησία λαμβάνουσα διὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν τῆς Μαγδαληνῆς καὶ καταφιλοῦσα αὐτήν.

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν περιέμενον τὸν Μαυρικίον, ὃν ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς του, εἶχε καταπλήξει ὡς κεραυνός. Ἐβδομάδες καὶ μῆνες παρήλθον, ἀλλ' ὁ Μαυρίκιος δὲν ἐφάνη. Μετ' ὁ

λίγον δ' ἔγεινε γνωστὸν ὅτι εἶχε στείλει πληρεξούσιον, ὅστις ἠσχολεῖτο περὶ τὴν τακτοποίησιν τῆς κληρονομίας του. Εἶχε γράψει κατ' ἀρχὰς πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του ἐπιστολὴν οὐχὶ ὑπὲρ τὸ δέον φιλόφρονα, ἀλλ' ὅμως κοσμίαν, ἐν ἣ προσέφερεν αὐτῇ ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ οὐδὲ πάλιν μετὰ δυσαρρεσκείας μέρος τῆς κληρονομίας τοῦ πατρὸς του, αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἀγροκῆπιον οὐτινος εἶχε γενναίως παραιτηθῆ ἡ Μαγδαληνῆ, ὥστε ὁ Μαυρίκιος ἐν ἀγνοίᾳ προσέφερε τῇ ἐξαδέλφῃ του ὅ, τι αὐτῇ πράγματι τῷ ἐδώρει. Ἡ νεανίς ἀπήντησε ἀπλῶς ὅτι ζῶσα μετὰ τῆς κυρίας de Fresnes οὐδενὸς ἀπολύτως εἶχεν ἀνάγκην, ὁ δὲ νεανίας δὲν ἐπέμεινε. Ποῦ ἦσαν ὅμως αἱ καλαὶ αὐτοῦ προθέσεις; Τὸ σέβας καὶ ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεώς του τὸν ἐκάλυον ἴσως τοῦ νὰ πλησιάσῃ τὸν τάφον ὃν αὐτὸς εἶχε προῶρως ἀνοίξει. Ἡ τοιαυτὴ ἐπιφύλαξις ἦτο φυσικὴ, οὐδεμίᾳ δ' ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ἤθελεν ἔλθει βραδύτερον εἰς Βαλτραβέρ ἵνα ἐξέλθῃ.

Ἐνῶ δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας de Fresnes ἐτρέφετο ἀφελῶς ἡ τελευταία αὐτῆ ἐλπίς, αἱ ὑποθῆκαι ἔπιπτον ὡς χάλαζα ἐπὶ τοῦ Βαλτραβέρ, ἐν δὲ μόλις ἔτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἱππότητος διεδόθη ὅτι τὸ κτῆμα καὶ τὸ μέγαρον αὐτοῦ ἐξετίθετο εἰς δημοπρασίαν. Ἡ μαρκησία καὶ ἡ Μαγδαληνῆ δὲν ἐπίστευσαν εἰς τὴν εἰδησίην ταύτην, ἀπεκάλεσαν δ' αὐτὴν συκοφαντίαν. Ἄλλ' ἡμέραν τινα ὅμως, συμπεριπατοῦσαι ἐν τῷ δάσει, καὶ συνδιαλεγόμεναι περὶ τοῦ ἀπόντος Μαυρικίου, ὃν ἠγάπων ἔτι περιπαθῶς καίτοι καταρώμεναι αὐτόν, εἶδον διὰ τῶν κιγκλιδίων τοῦ κήπου πλῆθος ὑπηρετῶν καὶ χωρικῶν συνομιλούντων ἐπὶ τῆς κλίμακος ὡς ἐν ἀπελπισίᾳ. Ἐκ προαισθήματος κινούμεναι ἅμα δὲ καὶ περιεργίας, προῦχώρησαν ἀμφότεραι πρὸς τὸ μέγαρον, ἔνθα ἄλλως συχνάκις μετέβαινον.

«Ἄχ κυρία μαρκησία! ἄχ κυρία Μαγδαληνῆ! ἀνέκραξαν πάντες ὁμοῦ, τί ἐπάθαμεν! τί κακὸν μᾶς ἦρε!

— Τί τρέχει παιδιὰ μου; τί ἔχετε; ἠρώτησεν ἡ κυρία de Fresnes.

— Κυριάζετε κυρία. Τί νὰ λέγῃ ἄρά γε ὁ κύριος ἱππότης, ὁ καλὸς μας κύριος εἰς τὸν οὐρανόν;

Ἐδεδίξαν δὲ περιφοβοὶ τὴν θύραν καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ μεγάρου, ἀπερ ἔβεβήλουν μεγαλόσχημοι ἀγγελίαι τῆς γεννησομένης δημοπρασίας.

Ἡ Μαγδαληνῆ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, δάκρυα δὲ σιωπηλὰ ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν της. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης δὲν εἶχεν ἐννοήσει τὰ περὶ τῶν παρεκτροπῶν καὶ τῆς ἀσωτείας τοῦ Μαυρικίου, ἐνδομύχως δ' ἠθῶου πάντοτε αὐτόν. Τώρα ὅμως ἡ εὐγενὴς αὐτῆς καρδιά τῇ ἔλεγεν ὅτι ὁ νέος ἀπώλετο, ἡ δὲ μαρκησία ἠρυθρία ἐν τῇ ἀγανακτῆσει της.

— Μὴ σᾶς μέλη, παιδιὰ μου, εἶπεν, ἐνόσω

ζῶ τὸ κτῆμα καὶ τὸ μέγαρον τοῦτο δὲν θὰ παραδοθῶσιν εἰς τοὺς λύκους, αὐτὴν τὴν χαρὰν δὲν θὰ τὴν λάβουν οἱ ἀνόητοι καὶ οἱ φθονεροί. Ἐνοιά σας! θὰ μείνετε σεῖς μὲν οἱ χωρικοὶ εἰς τὰς οἰκίας σας, σεῖς δὲ οἱ ὑπηρεταὶ εἰς τὴν ἔπαυλιν. Ἡ παραμικρὰ μεταβολὴ δὲν θὰ γείνη. Ἐχετε τὸν λόγον μου, πηγαίνετε καὶ παρηγορήσατε τὰς γυναϊκάς σας καὶ τὰ παιδιὰ σας.

Ταῦτα λέγουσα ἄνευ ἀναβολῆς ἐκάλεσε τὸν συμβολαιογράφον καὶ τῷ παρήγγειλε νὰ ἀγοράσῃ ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς τὸ κτῆμα τοῦ Βαλτραβέρ ἐν τῇ δημοπρασίᾳ. Ὡστε μετ' οὐ πολὺ ἡ μαρκησία ἔγεινε κυρία αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲν μετέβαλεν ἐν τῷ βίῳ της, ἐξηκολούθει δὲ ζῶσα ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαύλει ἔνθα εἶχεν ἀποθάνει ἡ θυγάτηρ της, ἤθελε δὲ ν' ἀποθάνῃ καὶ αὐτή.

Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ τελευταῖον πραξικόπημα τῆς ἀξιεράστου μαρκησίας. Πρὸ πολλοῦ ἠσθάνετο ὅτι ἐκάλει αὐτὴν ἡρέμα μὲν, ἀλλ' ἀκατασχέτως, ἡ ἀνυπόμονος ψυχὴ τοῦ γέροντος συντρόφου της.

— Τί τὸ θέλεις; ἔλεγεν ἐνίοτε πρὸς τὴν Μαγδαληνῆν, ποτὲ δὲν εἶχομεν ἀποχωρισθῆ, στοιχηματίζω δὲ ὅτι ὁ καλὸς μου ἱππότης πλήττει τρομερὰ εἰς τὸν οὐρανὸν ἄνευ ἐμοῦ. Δὲν ἔκαμα καλὰ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ περιμένῃ τόσον καιρὸν. Ἐν μόνον πρᾶγμα μὲ στενοχωρεῖ, δὲν ἠξέυρω τί θὰ τοῦ εἰπῶ ὅταν μ' ἐρωτήσῃ τί κάμνει ὁ υἱὸς του.

Τὴν προτεραιάν τοῦ θανάτου της ἡ κυρία de Fresnes ἀφυπνίσασα ἐστράφη πρὸς τὴν Μαγδαληνῆν, ἣτις ἐκάθητο παρὰ τὴν κλίνην της καὶ τῇ εἶπε:—Θὰ σὲ διηγηθῶ ὄνειρον περιεργόν, τὸ ὁποῖον εἶδον. Ἐβλεπα τὸν Μαυρίκιον ἐντὸς βαράθρου, ἀποτρόπαιοι ὄψεις εἶρπον εἰς τοὺς πόδας του συρίζοντες, αὐτὸς δὲ ἐξηντλεῖτο προσπαθῶν νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ φῶς. ἤθελα νὰ τρέξω εἰς βοήθειάν του, ἀλλ' οἱ πόδες μου ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν γῆν, ἔπειτα δὲ χεῖρας ἀνισχύρους, ὅτε αἴφνης σὲ εἶδον ἐρχομένην μακρόθεν ἤρμενον καὶ γαληνιασάν. Φθάσασα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου, ἔλυσες τὴν λευκὴν ταινίαν τὴν περιτυλίσσουσαν τὸν λαιμόν σου καὶ ῥίψασα αὐτὴν πρὸς τὸν Μαυρίκιον, ἀνέσυρες αὐτόν ἄνευ κόπου ἐκ τοῦ βαράθρου· μοὶ ἐφάνη δὲ τότε λαμπρὸς τὴν ὄψιν καὶ ὡσεὶ μεταβαλὼν μορφήν. Ἰδοὺ τὸ ὄνειρόν μου, πῶς σοὶ φαίνεται;

Ὀρχὰ ἀκτίς ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Μαγδαληνῆς, ἣτις ἔμεινε σκεπτικὴ καὶ οὐδὲν ἀπήντησεν.

Ἡ μαρκησία ἀπέθανε τὴν ἐπαύριον ἢ μᾶλλον ἐσβέσθη ἐν ταῖς ἀγκάλας τῆς νέας Γερμανίδος.

— Κόρη μου, εἶπεν εὐθύμως ὀλίγας ὥρας πρὶν ἡ ἐκπνεύση, δὲν σ' ἐλησμόνησα ἐν τῇ διαθήκῃ μου. Ἐπειδὴ σοὶ ἀρέσκει ἡ μικρογραφία, σοὶ ἀφίνω τὰ χρώματά μου καὶ τοὺς χρωστῆράς μου. Προσπάθησον νὰ εὕρῃς σύζυγον τῇ βοηθείᾳ αὐτῶν.

Καὶ ὄντως, ὅτε ἀνεγνώσθη ἡ διαθήκη, ἡ Μαγδαληνὴ εἶδεν ὅτι ἡ κυρία de Fresnes δὲν εἶχε ψευστῆ, πλὴν, εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο κληροδότημα ἢ μαρκησία εἶχε προσθέσει τὴν οἰκίαν καὶ τὰς γαίας τοῦ Βαλτραβέρ, ἀφίνουσα οὐχ ἤττον ἰκανὸν μέρος τῆς περιουσίας τῆς εἰς τοὺς φυσικοὺς αὐτῆς κληρονόμους, οἵτινες ἄλλως οὐδεμίαν εἶχον ἀνάγκην αὐτῆς.

Οὕτως ἡ Μαγδαληνὴ εἰσῆλθεν ὡς κυρία εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην ἐν ἣ εἶχε προσέλθει πρὸ πέντε ἐτῶν ἔχουσα ὑπὸ μάλης τὸ μικρὸν αὐτῆς δέμα.

Ε'

Οὐδόλως ἐπαρθεῖσα ἐκ τῆς νέας αὐτῆς θέσεως, ἡ Μαγδαληνὴ εἰσῆλθεν εὐλαβῶς εἰς τὸν αἰκὸν ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου πάντες οἱ ὑπῆρέται τὴν ὑπεδέχθησαν ὡς βασιλίτισσαν. Ἐζῆσε δ' ἐν αὐτῷ ὡς κατὰ τὸ παρελθὸν σεμνῶς καὶ ἄνευ ἐπιδείξεως, μόνον μέλημα ἔχουσα τὴν φροντίδα τῶν περὶ αὐτήν, διὰ τῶν εὐεργεσιῶν τῆς δ' ἐκδηλοῦσα τὴν ἐξουσίαν τῆς. Ἄλλως, οὐδεὶς ἤθελε πιστεύσει ὅτι κῆρξεν ἢ περιουσία τῆς, ἤθελε δὲ μάλλον νομίσει ὅτι ἔβλεπε τὴν ὄρφανὴν κόρην, οἴαν εἶχεν υἰοθετήσει αὐτὴν ὁ θεὸς τῆς.

Ἐξ ἀρχῆς ἐκήρυξεν ὅτι δὲν ἤθελε νὰ μεταβάλῃ κατ' οὐδὲν τὴν οἰκονομίαν τῆς οἰκίας καὶ ὅτι ἐπεθύμει νὰ μείνῃ σεβασταὶ αἱ ἕξεις τοῦ ἵππότου ὡς εἰ μὴ εἶχεν ἀποθάνει καὶ ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ ὅσονοῦπρ. Δι' αὐτὴν δὲν ἠθέλησεν ἄλλην κατοικίαν ἢ τὸ μικρὸν δωμάτιον, ἐν ᾧ εἶχε διέλθει τὴν πρώτην αὐτῆς νεότητα. Ὅσακις προέκειτο νὰ δώσῃ προσταγὴν τινα περὶ πράγματος σπουδαίου, συνεβουλεύετο τοὺς ὑπῆρέτας τῆς, ἵνα μάθῃ τί ἤθελεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀποφασίσει ὁ ἵππότης. Ὅσακις δὲ συνέβαινε νὰ δώσῃ συμβουλὴν ἢ νὰ ἐπιπλήξῃ τινα (ὅπερ σπανιώτατον) ἐπροομιάζετο συνήθως διὰ τῆς ἐξῆς φράσεως — Νομίζω ὅτι οὕτως ἤθελε πράξει ὁ ἵππότης ὁ ἀγαθὸς ὑμῶν κύριος. Πολλὰκις ἔλεγεν ὅτι ἀριστα τιμῶμεν τὴν μνήμην τῶν ἀγαπητῶν μας, οὐδὲν πράττοντες τὸ δυνάμενον νὰ λυπησῇ αὐτοὺς καὶ ἐξετάζοντες πρὶν ἢ τι πράξωμεν, τί ἤθελον εἶπει ἐὰν ἦσαν εἰσέτι παρόντες. Τέλος, ὅσακις ἐποιεῖτο λόγον περὶ τοῦ Μαυρικίου, τὸν ἀνέφερε μετὰ σεβασμοῦ ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ νεαροῦ τινος βασιλέως οὐ διεχειρίζετο τὴν περιουσίαν κατὰ τὴν ἀνηλικιότητα αὐτοῦ, θεωροῦσα ἑαυτὴν οὐχὶ ὡς βασιλίτισσαν, ἀλλ' ὡς ἀντιβασιλίτισσαν.

Γενομένου γνωστοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ αἰφνιδίου πλοῦτου τῆς, δὲν ἐβράδυναν οἱ γαμβροὶ νὰ παρυσιασθῶσι. Τὸ Βαλτραβέρ ἔγεινε Μένκα τις ἢ Ἅγιος Τάφος, ὃν προσέβλεπον πάντες οἱ ἄγαμοι τῆς ἐπαρχίας ἄνδρες, ἐπὶ τινὰς δὲ μῆνας οἱ προσκυνηταὶ οὗτοι ἐπορεύθησαν ἀθρόοι πρὸς τὸν βωμὸν, ἵνα προσκυνήσωσι. Μικροὶ κτηματῖαι καὶ εὐγενεῖς καὶ πτωχοὶ, νέοι καὶ γέροντες ἐδραμον

πανταχόθεν ὁ μὲν ἐπὶ τῆς ἀμάξης του, ὁ δὲ πεζός, ἄλλος ἐπὶ ἵππου ἰσχυροῦ.

Καίτοι σοβαρὰ καὶ σύννομος, ἡ Μαγδαληνὴ ἐκέκτητο τὴν ἄδολον φαιδρότητα καὶ τὴν λεπτὴν εἰρωνεῖαν, ἣν συνεπάγεται συνήθως συνείδησις καθαρὰ, φρόνημα εὐθὺ καὶ νοῦς ὑγιής. Εἰς τοὺς πιστοὺς ἐκεῖνους ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο θέαμα κατανοκτικὸν τῷ ὄντι, τὸ νὰ βλέπῃ τις ὄρφανὴν κόρην καθισταμένην αἰφνης τὸ ἀντικείμενον τοιαύτης ἀφιλοκεροῦς λατρείας. Εἶχεν ἀκούσει ἀληθῶς ἐν Γερμανίᾳ, ὅτι ἡ Γαλλία εἶναι ἡ πατρίς τῶν γενναίων καὶ εὐσεβῶν ψυχῶν, ἀλλ' οὐδέποτε ἐφραντάζετο ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ λατρεύωσιν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τοὺς δυστυχεῖς. Ἐν μόνον τὴν ἐλύπει, ὅτι εὐτυχῆς οὔσα ἐν τῇ ταπεινῇ αὐτῆς θέσει δὲν ἐπεθύμει ν' ἀνταλλάξῃ αὐτὴν ἀντ' ἧς προέτεινον αὐτῇ ἐξόχου τιμῆς. Οὕτως ἀπεμάκρυνεν ἄλλεπαλλήλως τοὺς εὐσεβεῖς ἐκεῖνους καὶ θρησκούς ἀνθρώπους.

Ἄλλως τε ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε δώσει παρομοίαν ἀπάντησιν εἰς τὰς περὶ γάμου προτάσεις τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ ἵππότου. Ἡ νεάνις εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ νυμφευθῇ, ἐὰν δὲ τοιαύτη ἦτο ἡ ἐπιθυμία τῆς, τὴν ἐπιδοκιμάζω, οὐδέποτε ἐνοήσας τὴν χλευσὴν τὴν προσαπτομένην συνήθως εἰς τὰς κόρας τὰς γηρασκούσας ἐν ἀγαμίᾳ. Μήπως οἱ σύζυγοι εἶναι ἐμπόρευμα τοσοῦτον σπάνιον ἅμα δὲ καὶ τοσοῦτον ἀπαραίτητον, ὥστε νὰ μὴ δύνανται αἱ γυναῖκες νὰ ζήσωσιν ἄνευ αὐτῶν καὶ μήπως εἶναι δύσκολον νὰ εὐρεθῇ τοιοῦτος; Δὲν ὑπάρχει γυνὴ ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἄσχημος καὶ πτωχὴ, μὴ ἀπαντήσασα σύζυγον ἐν τῷ βίῳ τῆς, ἀλλ' ἐκτιμῶ ἐκεῖνην, ἥτις προτιμᾷ νὰ γηράσῃ ἔρημος μᾶλλον, ἢ νὰ συνάψῃ γάμον ἀνάρμοστον μετ' ἀνδρὸς ὅπως δήποτε κατωτέρου αὐτῆς.

Ἀπαλλαγεῖσα τῶν μνηστέρων τῆς, ἡ Μαγδαληνὴ ἐζῆσεν ἐν ἀπομονώσει φροντίζουσα περὶ τοῦ μικροῦ αὐτῆς βασιλείου ἀγαθοεργοῦσα καὶ καλλιεργοῦσα τὰς τέχνας. Ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ θεοῦ τῆς ἐξήγαγε βιβλία τῶν παλαιὰ καὶ καλά, τὰ ὅποια εἶτι μᾶλλον ἀνέπτυξαν τὴν διανοίαν αὐτῆς, ὥστε ἐν ἡλικίᾳ ἐνός καὶ εἴκοσιν ἐτῶν ἐξεπροσώπει ἐν τῇ ἰλαρᾷ αὐτῆς καλλονῇ καὶ τῇ γλυκεῖᾳ σοβαρότητι, τὴν χάριν καὶ τὴν σύνεσιν, τὴν ὀρθοφροσύνην καὶ τὴν ποίησιν, ὡς τὰ ἄνθη, τὰ ὅποια ἀπορρόφῶσι τοὺς χυμοὺς τῆς γῆς διὰ τῶν ριζῶν καὶ τοῦ στελέχους, δέχονται δ' ἐνταυτῷ ἐν τῷ εὐώδει αὐτῶν κάλυκι τὴν δρόσον τοῦ οὐρανοῦ. Ἦτο δὲ προσέτι καὶ εὐσεβής, καθ' ἐκάστην Κυριακὴν προσερχομένη εἰς τὴν λειτουργίαν εἰς τὸ Neuvy-les-Bois καὶ εὐχαρίστως ἐπισκεπτομένη τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο χωριὸν, ὅπερ εἶχεν ἴδει αὐτὴν ἔρημον καὶ ἐγκαταλειμμένην, καὶ οὐτινος νῦν οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ὄρφανοὶ ὑλόγουν αὐτὴν ἐξερχομένη τῆς ἐκκλησίας, σπανίως ἐλησμένοι νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰ-

κίαν τῆς ἀγαθῆς χωρικῆς, ἥτις τῇ προσήνεγκεν ἄλλοτε γάλα. Τὸν Πέτρον ὅμως οὐδέποτε κατάρθωσε νὰ ἡμερώσῃ· εἶτε διότι ἡ συνείδησις του τὸν ἠλεγγεν, εἶτε διότι ἐφοβεῖτο μήπως ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὸ νομισμάτιον, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει· ἔτρεχε δὲ πάση δυνάμει καὶ ἐκρῦπτετο ἅμα βλέπων αὐτήν.

Ἄφου δὲ τὰ πένθιμα χρώματα, ἅπερ ἀφίνει συνήθως ὁ θάνατος διεσκεδάσθησαν περὶ τὴν Μαγδαληνὴν, ὁ δὲ χρόνος μετέβαλεν εἰς μειδιώσας σκιὰς τὰ φάσματα τῆς θλίψεώς της, ἡ νεῆνις ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς εὐτυχεστάτη εἰ μὴ ἐβασάνιζεν αὐτὴν ἀδιάλειπτος μέριμνα. Τί ἔπραττεν ὁ Μαυρίκιος; ποῦ ἦτο; Ἄπο τοῦ θανάτου τοῦ πατρός του οὐδὲν περὶ αὐτοῦ εἶχεν ἀκούσει ἢ τὴν ὁσημέραι ἀξαναμένον ἀσωτείαν του. Πρὶν ἢ λάβῃ κατοχὴν τοῦ Βαλτραβέρ, ἡ Μαγδαληνὴ ὑπέκρινε εἰς αἴσθημα ἀβροφροσύνης, τὸ ὁποῖον ἐννοοῦσιν αἱ εὐγενεῖς ψυχαί, ματαίως ὅμως θὰ προσπαθήσωσι ν' ἀντιληφθῶσιν αἱ ποταπαὶ φύσεις, εἶχε γράψῃ πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της ζητοῦσα, οὕτως εἰπεῖν, συγγνώμην ἐπὶ τῇ λαχούσῃ αὐτῇ τύχῃ. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἦν ὤφειλε ν' ἀσπασθῇ εὐλαβῶς ἐὰν ἐσώζετο ἐν αὐτῷ αἴσθημα ἀρετῆς, οὐδεμίαν ἔδωκεν ἀπάντησιν. Καὶ ὅμως τοσοῦτους ἔχουσα λόγους, ὅπως ἀποκρούσῃ αὐτὸν τῆς καρδίας της, ἡ Μαγδαληνὴ ἡμερίμνα εἰσέτι περὶ τοῦ δυστυχοῦς νέου, ὃν ἐσυλλογίζετο καὶ ἐβλεπε κατ' ὄνειρον, οἷον εἶχεν ἴδει αὐτόν, ὅτε ἠνέφωξεν αὐτῇ, τὸ πρῶτον, τὴν φιλόξενον θύραν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο ἀληθῶς κοράσιον μικρὸν εἰσέτι, ἀλλὰ καθ' ἣν ἡλικίαν ἡμεῖς οἱ ἄνδρες μόλις ἀφίνομεν τὰ παιδικὰ παίγνια, τίς οἶδε τί βλαστάνει εἰς τὰς δεκαπενταστεῖς καρδίας τῶν γυναικῶν!

Ὁ Θεὸς βλέπων πῶς σχηματίζεται ὁ ἀδάμας ἐντὸς τῶν σπλάγγχνων τῆς γῆς, καὶ πῶς ὁ μαργαρίτης γεννᾶται ἐν τῷ βυθῷ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁ Θεὸς μόνος εἶδε τί ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς κορασίδος συνέβη κατὰ τὴν πρώτην μετὰ τοῦ Μαυρικίου συνάντησιν. Ἡ Μαγδαληνὴ πολὺν χρόνον δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὰ περὶ τῶν παρεκτροπῶν αὐτοῦ λεγόμενα, τὸν ὑπερήσπισε δὲ κατὰ πάντων καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἐπεικοῦς πατρός του καὶ τῆς ἀγαθῆς μαρκησίας. Τέλος, ἀφ' οὗ εἶδε τὸν πρόωρον τοῦ ἱππότου θάνατον καὶ τὴν διὰ δημοπρασίας πώλησιν τοῦ πατρικοῦ οἴκου, δὲν ἠδυνήθη πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ὁ Μαυρίκιος ὑπῆρξεν οὐχ ἦτονος ὁ κρύφιος αὐτῆς στοχασμός, ὁ μυστικός της πόθος. Τὰ αἰσθητάματα δὲ ταῦτα, εἶχον λάβει μείζονα ἀνάπτυξιν, ἀφ' ἧς Μαγδαληνὴ ἔζει ἐν Βαλτραβέρ, ἔνθα ἔβλεπε πανταχοῦ τὰ ἴχνη τοῦ νεανίου. Ἐν τῷ δωματίῳ του οὐδὲν εἶχε μεταβληθῆ ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, διήγαγε δ' ἐν αὐτῷ ἡ Μαγδαληνὴ ὥρας ὀλοκλήρους ἄλλοτε μὲν θλιβεράς,

ἄλλοτε δὲ πλήρεις γοητείας. Ἐν τῷ κήπῳ ἐκάθητο ὑπὸ τὰ δένδρα τὰ ὑπ' αὐτοῦ φυτευθέντα. Ἐν τῇ αὐλῇ οἱ θηρευτικοὶ του κύνες ἐλειχον τὰς χεῖράς της. Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἐβλεπε πέραν τῶν φρακτῶν τοὺς ἵππους του βόσκοντας ἐλευθέρως ἐν τῷ χλοερῷ λειμῶνι. Τοῦ ἐστιατορίου τὰ ξύλινα κοσμήματα εἶχεν ἐργασθῆ αὐτός. Τέλος, ὑπῆρχεν ἐν Βαλτραβέρ ἀγαθὴ καὶ καλὴ κόρη οὐδέποτε καταλιπούσα τὸ μέγαρον, ἐν ᾗ εἶχε γεννηθῆ συγγρόνος σχεδὸν μετὰ τοῦ Μαυρικίου. Ἀμφότεροι ἐθέλησαν τὸ αὐτὸ γάλα, τοῦτο δὲ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Γαλλίας καθίστησιν εἶδος ἀδελφότητος μεταξὺ τῶν παιδίων. Ὁ ἱππότης, ὅστις τὴν ἠγάπα, εἶχε πῶς ἐκπαιδεύσει τὴν κόρην, αὐτὴ δὲ καλῶς ποιούσα, ὀλίγον ὠφελήθη ἐκ τῶν μαθημάτων του, ἀλλὰ διετήρησε τὰ προτερήματα, δι' ὧν εἶχε προικῆσει αὐτὴν ἡ φύσις καὶ ἦτο καθαρὰ, δραστηρία, ζωηρά, εὐχαρις, ὠμίλει δὲ μετὰ παρρησίας καὶ ὑψοῦραινε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῆς λαμποῦσας αὐτῆς υγιείας. Ἐν μόνον δ' εἶχεν ἐλάττωμα, τὴν παταγώδη ἐνίοτε ἐκδήλωσιν τῶν φύσει ἐξημμένων αἰσθημάτων της. Πρὸς τὸν Μαυρίκιον ἔτρεφεν οὐχὶ ἀγάπην, ἀλλ' ἀληθινὴν λατρείαν, ἐθεώρει δὲ ὅτι καλῶς εἶχε πράξει κατασπαταλήσας τὴν περιουσίαν του, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὰς ὀρέξεις του, ἐν μόνον θαυμάζουσα, ὅτι ὑπῆρχον ἄνθρωποι τολμῶντες νὰ κατακρίνωσιν αὐτόν. Ἐὰν ἐπυρπόλοι ἀντὶ νὰ πωλήσῃ τὸν οἶκον τῶν πατέρων του, ἡ Ὀρσολα ἤθελεν ἀδιστάκτως ἀποφανθῆ ὅτι τὸ τοιοῦτον ἦτο ἀξιοθαύμαστον. Ἐὰν δ' ἔφηνε τοὺς χωρικοὺς χάριν διασκεδάσεως, ἤθελεν εἰπεῖν τὴν τοιαύτην πράξιν τὸ πολὺ πολὺ ἀλλόκοτον. Τὴν Μαγδαληνὴν ἠγάπησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐπίσης περιπαθῶς. Ἄμα μαθοῦσα ὅτι μικρὰ γερμανίς, ὀρφανή, ἐξ ἀδελφῆ τοῦ Μαυρικίου ἦλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἔτρεξεν, ὠρμησεν ἐπ' αὐτῆς καὶ μικροῦ δεῖν τὴν ἐπινέεν εἰς τὰ δάκρυά της. Νοστιμιωτάτῃ ἦτο πρὸ πάντων ὁσάκις οἱ ὑπηρεταὶ ἢ οἱ ἐργάται ἐτόλμων νὰ ἐκφοῦσασιν ἀμφιβολίαν τινὰ περὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ νέου ἱππότη· τοὺς ἐρράβιζε δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, ἔχουσα ῥωμαλέας τὰς χεῖρας, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ μᾶλλον θαρράλευτεροι τὴν ἐφοβοῦντο. Ἡ Μαγδαληνὴ συνωμίλει εὐχαρίστως μετ' αὐτῆς περιττόν δὲ νὰ εἴπωμεν ποῖον τὸ γόητρον τὸ ὄησεν αὐτὴν εἰς τοῦτο. Ἐπειδὴ καὶ ἡ Ὀρσολα οὐδεμίαν ἐγίνωσκε μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν τοῦ ὠμίλειν περὶ Μαυρικίου, τὰ πράγματα συνεβιάζοντο ἄριστα. Ἡμέρα δὲν παρήρχετο χωρὶς νὰ καλέσῃ αὐτὴν ἡ Μαγδαληνὴ, τότε δὲ καθήμεναι πλησίον παραθύρου ἢ μὲν κεντῶσα, ἢ δὲ ράπτουσα, συνδιελέγοντο περὶ τοῦ Μαυρικίου. Ἡ Ὀρσολα ἐδιηγείτο πρῶτον τὰ κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τοῦ νεανίου, ἔλεγε δὲ πάντοτε τὰ αὐτά, ἀλλ' αὐτὴ μὲν δὲν ἀπέκαμνεν ἀκούουσα, ἐκείνη δὲ δὲν ἀπέκαμνεν ἐ-

παναλαμβάνουσα τὰ αὐτά. Ἀναπολοῦσαι τὰς ἀναμνήσεις των, ἤρχοντο εἰς τὴν παρούσαν ὥραν. Ἡ Ὁρσολα παρίστα τὸν ἀδελφόν της ὡς ἀκλιδωτὸν ἀμνὸν καὶ προσέλεγε τὴν ταχεῖαν αὐτοῦ ἐπάνοδον. Ἡ Μαγδαληνὴ ἔσειε τὴν κεφαλὴν. Ἐν τούτοις τὸ ἀγροκῆπιον δὲν εἶχε πωληθῆ, ἀρα ὁ Μαυρίκιος δὲν εἶχεν ἀποχαιρετίσει διὰ παντὸς τὴν χώραν.

Ἄλλὰ καὶ ἡ ἐσχάτη αὐτῆ ἐλπίς ἐξέλιπε. Τὸ ἀγροκῆπιον ἐπωλεῖτο, ἐπειδὴ δὲ ἐν δυστύχημα οὐδέποτε ἔρχεται μόνον, ὡς λέγει ἡ παροιμία, συμβάν ἀπροσδόκητον κατετάραξεν αἴφνης τὴν μικρὰν ἀποικίαν. Δικαστικὸς ὑπάλληλος ἀνήγγειλε τῇ Μαγδαληνῇ ὅτι ἀνεψιὸς τις τῆς κυρίας de Fresnes, νομιζόμενος ὡς πρὸ ἐτῶν τεθνεώς, εἶχεν ἐπανέλθει καὶ προσέβαλλε τὴν διαθήκην τῆς θείας του, ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἤρχοντο αἱ ἐχθροπραξίαι.

Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον, ἡ Μαγδαληνὴ περιπάτει τὴν ἐσπέραν ἐν τινι δενδροστοιχίᾳ τοῦ κήπου, μόνη καὶ τεθλιμμένη, ἀλλὰ δὲν ἐτάραττεν αὐτὴν ἡ περὶ τῆς παρουσίας της φροντίς, καίτοι δὲν προσέβλεπε τὸ πέρασ τῆς ἀρξαμένης δίκης καὶ ἀπεστρέφετο ἐν γένει τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἐπαύλειος ὑπερηφάνως, ἐκ σβασμοῦ δὲ μόνον πρὸς τὴν μνήμην τῶν εὐεργετῶν της, ἀπεφάσισε νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαίωμάτα της. Ἐκπληρώσασα τὸ χρέος της τοῦτο, ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τοῦ ἀποθησαυμένου. Τί ἐνδιέφερον αὐτῇ ἡ ἐπαυλις αὐτῆ, εἰς ἣν ὁ Μαυρίκιος δὲν ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ πλέον; Οὐδέποτε ἐθεώρησεν αὐτὴν ἄλλως πως ἢ ὡς κτῆμα τοῦ ἐξαδέλφου της, ἐπὶ τρία δὲ ἔτη μίαν εἶχε χαρὰν, ἐν ἔτρεφε γλυκὺ ὄνειρον, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ ἄσωτος υἱὸς ἤθελε λάβει ἐκ νέου κατοχὴν τῶν πατριῶν κτημάτων.

Ἄλλ' ἐκεῖνος τί ἐγίνετο ἐν τούτοις; Εἰς στροφήν τινα τῆς δενδροστοιχίας ἡ Μαγδαληνὴ τὸν εἶδεν αἴφνης ἐνώπιον αὐτῆς. Αὐτὸς ἦτο ὁ Μαυρίκιος, ἀλλ' ὠχρὸς καὶ ἠλλοιωμένος καὶ ἔχων ὄψιν φάσματος. Φεῦ! φάσμα ἦτο πραγματικῶς τοῦ ἄλλοτε Μαυρίκιου. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐστατικὴ ἠθέλησε νὰ ῥιφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀλλὰ τὴν συγκίνησιν της ἀνεγαίτισεν ἡ ψυχρότης τῆς κατηφοῦς μορφῆς του. Παρατηρήσας ὅτι ἡ ἐσπέρα ἦτο δροσερὰ, προστείνειν εἰς τὴν ἐξαδέλφην του νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὴν ἐπαυλιν, ἐνῶ δ' ἡ Μαγδαληνὴ ἔτρεμεν ἐπὶ τοῦ βραχίονός του σπριζομένη, αὐτὸς ἐβάδιζε στερεῶ τῷ βήματι. Ἀνέβη ἄνευ δισταγμοῦ τὴν κλίμακα, μόνον δ' ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἡ Μαγδαληνὴ τῷ εἶπεν.— Ἐδῶ ἀπέθανεν ὁ πατὴρ σου,—ἐφάνη συγκινοῦμενος καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν.— Ἄ σὺ εἶσαι; εἶπε πρὸς τὴν Ὁρσολαν, ἦτις τὸν κατησπάζετο. Ἄφου δ' ἀπήύθινε πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του τε-

τοιμμένας τινὰς φράσεις, εἶπεν ὅτι ἔτοιμος ὦν ν' ἀναχωρήσῃ εἰς περιοδεῖαν μακροχρόνιον, ἐξ ἧς ἤλπιζε νὰ μὴ ἐπανέλθῃ, ἐπεθύμησε ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν πατρικὸν οἶκον. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Δυστυχημένε! ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαληνὴ ἐρηγνυμένη εἰς δάκρυα, ἐνῶ ἡ Ὁρσολα ἐφαίνετο ὡσεὶ ἀπολιθωθεῖσα.

Ὁ Μαυρίκιος ἐρχόμενος εἰς Βαλτραβέρ εἶχεν ἀπόφασιν νὰ διαμείνῃ ἐν αὐτῷ ὀλίγας μόνον ὥρας, νὰ ἐπιστρέψῃ δ' ἔπειτα εἰς Παρισίους ὅπως προπαρασκευασθῆ εἰς τὸ μέγα ταξείδιον, τὸ ὁποῖον ἐμελέτα. Ἐπὶ τῇ παρακλήσει τῆς ἐξαδέλφου της, συνήνεσε νὰ μείνῃ ἡμέρας τινας, ἡ δὲ Μαγδαληνὴ ἠδυνήθη νὰ βεβαιωθῆ, ὅποσον εἶχε διαφθαρεῖ ἡ καρδιά του καὶ ὁ νοῦς του, εἶδε δὲ αὐτὸν πολλάκις σκυθρωπὸν καὶ λοιδόρον, ἀλλὰ σπανίως ἀγαθὸν καὶ φιλόφρονα. Ἐφάνη ὅμως μεριμνῶν περὶ τῶν συμφερόντων τῆς ἐξαδέλφου της καὶ φυλλολογήσας, κατὰ συνειδήσιν, τὴν δικογραφίαν, ἔκρινεν ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἔβαινε καλῶς καὶ ἀπεφάνετο ὅτι ἐθεώρει αὐτὴν ὡς ἤδη τετελεσμένην.

— Σὲ ἀφορᾷ, ἐξάδελφε, εἶπε μειδιῶσα ἡ νέα.

— Ἐμέ!

— Δὲν ἤξεύρεις ὅτι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός σου, εἶσαι κύριος τοῦ κτήματος τούτου;

— Πρὸς Θεοῦ, φιλάττη μου, ἀπήντησεν ὁ Μαυρίκιος ἀδιαφόρως, μὴ κάμνης ματαίας θυσίας. Νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ὅλας τὰς ἐπαυλίας τῆς Γαλλίας νὰ εἶχα, δὲν θὰ ἦμην εὐτυχής.

— Εἶσαι λοιπὸν δυστυχὴς Μαυρίκιε; ἀπεκρίθη ἡ Μαγδαληνὴ διὰ φωνῆς γλυκείας ἅμα δὲ καὶ μελαγχολικῆς.

— Ἐγώ; Εἶμαι ὁ εὐτυχέστατος τῶν ἀνθρώπων.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Μαγδαληνὴ ἔμαθεν ὅτι ὁ Μαυρίκιος ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ. Ἐκ Παρισίων δὲ ἔγραψεν ὅπως ζήτησῃ διὰ τοῦτο συγγνώμην. Μετὰ δύο μῆνας ἔγραψε καὶ πάλιν, εἶχεν ἀποπερατώσει τὰς προπαρασκευάς του καὶ ἀνεχώρει ἐπὶ τέλους. Αἱ δύο αὐταὶ ἐπιστολαὶ καίτοι σκωπτικαὶ τὴν ἐκφρασιν, ἐμαρτύρουν τὴν κακὴν τῆς ψυχῆς του κατάστασιν, ἡ τελευταία μάλιστα ἐνέφαινε μεγίστην ἀποθάρρυνσιν καὶ στυγεράς ἐλπίδας. Ἡ πρώτη αὐτῶν κατελύπησε τὴν Μαγδαληνὴν μέχρι θανάτου, ἡ δευτέρα δὲ τὴν κατεφόβισε.

Ἐν τούτοις, ἡ δίκη ἐξηκολούθει, πάντες δὲ οἱ εὐσεβεῖς προσκυνηταί, οἱ ὑπὸ τῆς Μαγδαληνῆς ἀποκρουσθέντες, ἔχαιρον ἤδη ἐπὶ τῇ τροπῇ, ἣν ἐλάμβανον αἱ ὑποθέσεις αὐτῆς, μόνον δ' αὐτὴ οὐδὲν περι αὐτῶν ἐφρόντιζε.

[Ἐπταὶ συνέχεια]

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΡΤΕΟΡ.

Ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου, ἦτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1837, μέχρι τοῦ 1878, ἐμαθήτευσαν ἐν αὐτῷ 8424 φοιτηταί.